

Forfatter: Udrag fra Araberen i Constantinopel

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 161.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366003408/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Araberen i Constantinopel

Maaneskinsbillede

Det var en stille Midnat i Maishøsten. Den tiltagende Maane spillede sig i det dybe Bosphorus og kastede Søvglands paa det surrende Stambuls Minareter. Moscheerne blinkede med de mangfoldige Kupler og Halvmaaner. Luften var næsten lummer; men af og til afkjøledes den pludselig ved en frisk Luftning fra det sorte Hav. Paa denne Tid af Natten syntes den uhyre Stad uddød. Paa Stadens Muur med det halve Tusind Taarne saaes intet Menneske. De aabne Forstæder hævede sig i rolig Halvdunkelhed paa deres Bjergetrasser. I Havnen blinkede der kun hist og her en enkelt Lygte paa Skibene. De tolv Porte mod Havnen vare lukkede, og ved den trettende, der stod aaben, syntes Vagten henslumret i Opiumsdrømme. Ved Sophie-moscheen og Seraillets Hovedport hortoes ingen anden Lyd, end den eensformige Pladsken af et stort Vandspring. Under Cypresserne og de vilde Morbærtræer i Seraillets anden Gaard hortoes samme Lyd af faldende Vandstraaler. I Seraillets tredje Gaard – som Ingen ukalder under Livsstraf for betræde – stod i Slagskyggen af den uhyre Muur, under den første Sultanindes Altan, en ung bronzeifarvet Araber, med sorte Ørneoie og en dristig Krigerpande, men med saa kærligt et Udtryk om den fintdannede Mund, med det lille sorte Mundskæg, som om disse Læber kun kunde udaande mulde Ord og sværende Elskovssange.

Han bar et fint vingeformet Linnklæde om sin lille røde «hæse» eller Hue og en mørkeviolet Kaftan om den gulblommrede saakaldte «Entari» eller Livkjortel. De røde folderige Beenklæder omsluttede tillige hans Fødder, og under Fodsaalerne bar han røde Gedeskins Sandaler. I det purpurrøde Bælte glimrede Hæftet af en krum Dolk og de sølvbeslagne Skæfter af to Pistoler. Ved hans høire Side stod en smækker ravnensort Hingst af den rene arabiske Race, uden Sadel, men med et Løvehuds-Dækket og Gedeskins-Sokker under Skoen, hvorved dens hjortelette Trin maatte være lydlose. Den hvilede Hovedet paa sin Herres Skulder og spidsede Øren, som om den lytte-

Fra *Fire nye Fortællinger*, 1850